

LBRIS

We know
books

Bogdan Tiutiu

INIMA E O SUPRAFAȚĂ CARE SE CURĂȚĂ SINGURĂ

Colecția **pocket** este coordonată de Mihók Tamás,

Corector: Lavinia Mihók

Art direction: Alexandru Daș

Copertă & design layout: Anna Grozavu

Tehnoredactor: Vasile Ardeleanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TIUTIU, BOGDAN

Inima e o suprafață care se curăță singură / Bogdan Tiutiu. –

București: ART, 2026

ISBN 978-630-368-309-6

821.135.1

© Grupul Editorial ART, 2026

ART / pocket

- 7 / AM VĂZUT
- 9 / DRAGĂ LUME
- 11 / ELEGIA NORILOR FRACTURAȚI
- 12 / FORMELE PIERDUTE
- 14 / CUM SE ÎNTÂMPLĂ SFÂRȘITUL
- 15 / CĂPRIOARA
- 16 / DRONELE DE COLECTARE A BIODIVERSITĂȚII
- 18 / SUB PIELEA PĂDURII
- 19 / PĂSĂRI MICI
- 20 / HERBAR POSTUMAN
- 21 / MANUAL DE SUPRAVIEȚUIRE PENTRU FIINȚE FRAGILE
- 23 / HASMAȚUCHI
- 24 / PLĂMÂNĂRICA
- 25 / POEMUL FOTOSINTEZEI RECONFIGURATE
- 26 / SUBRITUAL
- 27 / PRIMII VIZITATORI
- 29 / ADÂNCURI
- 30 / COPILUL CARE A VISAT MUNTELE
- 31 / POEMUL ULTIMEI CAPRE
- 32 / VIZITATORII MEMORIEI
- 33 / ROINIȚA, CIMBRIȘORUL, COADA-ȘORICELULUI
- 34 / OM SUB PIATRĂ
- 35 / CLOPOTUL CARE ÎNCĂ BATE
- 36 / VIZITATORII
- 37 / GRĂDINA CARE MI-A SPUS NUMELE
- 39 / GORUNUL
- 40 / CAMERA CU FLUTURI CONSERVAȚI
- 41 / DIN SUB PIATRĂ
- 45 / LA MARGINEA RĂULUI STICLOS
- 46 / ULTIMUL POEM AL CĂPRIOAREI
- 47 / RUGĂCIUNE CĂTRE RĂU

BOGDAN TIUTIU / BIO

We know
books

AM VĂZUT

Am văzut cum aerul se întuneca:
rădăcinile urcau la suprafață,
căutând ploi curate.

Am văzut rețele organice dizolvându-se.
Timpul se încolăcea
ca un șarpe smuls din visul Pământului.

Florile de mușețel se umflau
ca niște pungi gelatinoase,
iar salamandrele se lichefiau
în vârtejuri de negru și galben.

Am văzut cupola cerului
reflectată în țesătura de licheni.
Fagii respirau greoi
prin pori fotosensibili,
transfuzând sevă proaspătă
din rezervoare adânci
de memorie locală.

Am văzut plăci de travertin topindu-se
și formarea Domului –
ultimul mijloc de conservare.

Făsele de munte reactivau
traectorii uitate
pe suprafețele curbate ale norilor joși.
Un aușel cu creștet roșu
s-a înfipt în scoarța pinului,

Am văzut râurile îngroșându-se –
broaștele deveneau pietre vii, radiante.
Și tot ce-am iubit a fost absorbit
de filtrele purificării atmosferice.

Am văzut ploaia
calibrată pe nostalgie –
vegetația pulsa din nou
în secvențe uitate
de lumină blândă, mănoasă.

Am văzut cum lumea s-a închis.
Și s-a deschis din nou – străină.

DRAGĂ LUME

Imaginează-ți o lume
în care tot ce-a avut textură
și-a foșnit sub pași
e-acum o foiță de aluminiu
lipită de realitate ca un abțibild.

Totul se încapsulează
și strălucește.

Ploaia nu mai spală,
soarele nu mai usucă,
timpul nu mai rănește.

Pământul a fost înlocuit cu o materie nouă,
care nu mai transmite nimic –
o suprafață ce așteaptă următorul strat de plast,
următoarea inimă care cedează.

Viața e păstrată
ca o greșeală perfect conservată.

Am turnat apă dintr-o pungă de condens
și am zis rugăciunea:
gălbenele, năvalnic, omag.

Nu pentru gust –
pentru iubire.

Dragă lume,
îți mulțumesc că ai fost pădure și iarbă,
că ai avut gust de măcriș și miros de tei,

că ne-ai lăsat să alergăm desculți
printre urzici și să spunem că doare.

Pielea noastră s-a strâns
ca o revistă udă aruncată-n foc.

M-am gândit la păpădiile de apus,
la crețușca ce-mi alina durerile de cap
cu mirosul ei de miere și fân,
la toate plantele
ce promiteau vindecare
și care, acum,
nu mai au unde să crească.

Creșteți în mine, voi, plante mici și intense,
dantelate și netede, cu rădăcinile voastre de aur –
viguroase, ramificate.

ELEGIA NORILOR FRACTURAȚI

Deasupra muntelui,
lumina cade ca niște săgeți
din arcuri electrice, spinoase,
în nuanțe de negru-dungat și voinicel-purpuriu.

Am văzut cum albinele se evaporau în aer,
cum mierlele cu guler alb cădeau
ca niște fulgi subțiri de grafen.

Norii, spărți de undele magnetice –
raiale de oxizi și compuși volatili.

Cerul nu mai promite ploaie,
doar fracturi din propria noastră memorie:
fragmente de peliculă cenușie,
comprimate sub presiune.

Pasările au tăcut,
închise în propriul zbor –
aerul a devenit memorie dureroasă.
Cântecul lor există, de-acum,
doar în arhive bioacustice, stocate
sub pădurea protejată din Domul Apuseni.

Acolo, o ciocănitoare stimulată
cu inteligență mimetică
încă bate lemnul
unui fag din 2026, pe care stă scris:

viața mea